

licul

Humor și safiră

BUCU Cluj / Central Library Cluj

CALICUL

humor și satiră.

Apare la prima fiicărei luni în Sibiiu.

Abonamentul: Pentru Austro-Ungaria pe an 3 fi., pe 1/2 an 1 fi. 50 cr., pentru România pe an 7 franci, pe 1/2 an 3.50. Inserțiuni: De un șir petit 6 cr. și 30 cr. timbru.

Abonamentele, manuscriptele, inseratele etc. se adresează la: Redacțiunea Calicului în Sibiiu.

Partida Telegrafului Roman.

Dacă un politic dintr'un institut pentru alienați, desfășurându-și principiile sale de atitudine politică, se provocă la partida sa, îl înțeleg, pentru-că trebuie se presupun, că toți ceialați bolunși din institut se țin de partida lui!

Dacă unul din acei reverendissimi măgari, care provod seminarul teologilor din Blaj cu apa recerută la deslegarea problemelor teologice, îmi dize, că are partidă, nu-î contradic, pentru-că știu, că-n Blaj sunt destui măgari!

Înțeleg și pe Niculae Pricină din Reșinari, când se provocă la partida sa, și știu, că acea partidă se compune din elita flământșilor din Reșinari!

A-și înțelege chiar și pe popa Platoș, când 'mi-ar vorbi de partidă, pentru-că toți cei ce-și încurcă mânilor prin barba lui, și-și le descurcă pline de flóce, fac o partidă!

Dar' ce nu înțeleg eu?

Nu-nțeleg obrăznicia supralunară, cu care Telegraful Roman vorbește de »partida noastră«, ș'o pune în opozițiune cu partida națională, ce 'și-a statorit atitudinea sa politică în conferința din 7 Maiu dela Sibiiu!

De aceea eu provoc pe Telegraful Roman, se-'mi arete cu numele p'un singur individ, care face parte din ceea-ce el, cu atâta îngânfare, numește „partida noastră!“

Făcând aceasta, eu, din contră, mă obleg a dovedi Telegrafului Roman, că nu numai articuliile săi contrari concludelor conferinței electorale dela Sibiiu sunt scriși cu cerneală falsificată, dar' că el nu numai n'are neci o partidă, ci și mai mult: Că, de sus dela metropolitul Miron până jo's la archiereul Mihu, și până la cea mai lăptosă doică metropolitană, cu cățul și cu purcel, toți representă acea valóre, pentru care românul adeverat nu dă o ceapă degerată!

Calicul.

BCU Cluj / Central University Library Cluj

Stichuri celebre cu fotografia-n spate!

De timpuriu se încovâie tot ce vrea se ajungă verme.
Tărăindu-te și strâmbând din spate ajungi la dignitate.
Vedeți:

Eu de sub pantof,
M'am făcut magnat-of!

Dr. Gáll.

Cântec contemporan.

Hei! că frunză verde-n colnicel,	Ba într'elor călcătură
Se vă cânt un cântecel	Ni-ar scóte limba din gură
Cum cântă voinicu-n crâng	Și-ar mânca-o papricată,
Când puterile îl strâng.	Bate-î, Dómnne, și-î îmbată!

Hei! ba floricea de viorele	Hei! și n'au pic de omenie,
Se vă cânt cântec de-acele	Ni-ar scóte și din moșie
Ca frunzele-n rămurele	Și din casă, și din sat
Când bate vântul prin ele!	Și din țara ce-am călcat!

Măi ómeni! c'aici la noi	Hei! frunză verde mărul :
Nu-'s în șapte țări nevoi,	Săcale-ar degetele
Nici în țara Turcului,	Cu care scriu legile
Ba nici într'a Murgului!	De ne-amărăesc țilele!

Chiar pe țara Muscălăscă,	Hei! bură-î, bură pe măgură,
Dumnețeu se o ferescă	Că la noi o secătură
De dreptatea unгурăscă	Dă porunci din slaba-î gură
De dragostea ast' turcăscă!	Și-aduce blăstēm și ură!

Măi, că nu-î bugăt darea ce dăm	Hei! de când trăim cu străinii,
Și fόμεa ce o răbdăm,	Trăim ca mâța cu câni,
Nu-î bugăt feciori că dăm	Că străinul ni alean
Și sângele ni-l vėrsăm.	Bate-î, Dómnne, de dușman!

Cei din Pește, bate-î Dómnne,	Hei! și p'ai noști-î bate Dómnne
Nici n'au grije că ni fόμε,	De fac la păgân plocóne,
Ne despóie și de piele,	Cari țin, Dómnne, cu străinii,
Ne scot bieteles mășele!	Mâncale-ar inima câni!

Cine nu-î Român curat,
 Fă-î Dómnne de rís la sat;
 De nu-î fáros de-a lui nume,
 Fă-î Dómnne de rís la lume!

Sus Marcule!

Dina, dina, dina, da,
Dina, dina, da !

Hop, Marcule pricăjit
Că primăvara-a sosit,
Hop, jăcă și iuește
Să se ducă-n lume veste.

Veste să se ducă-n lume
Cum de poveste anume
S'au făcut George Popa,
Id est: Achim din Lisa.

Hop, că el și mai c'un popă
Cu Iosif cel fără slovă,
Au fost chiemați la Breaza
La maslu de-a asista.

Acum sfinții mei părinți,
Plini de spirt, fără arginți
Cătră casă cum vineau,
Ca țigani se certau.

Popa George începea:
Nu vĕd burtă ca a mea,
Că beau vinars cald și rece
Și-n cióreci tot nu mă trece.

Și mănânc și frupt și post,
Ear' in somn rumeg de-a rost
Și-n veci burta nu mă dóre,
Asta-î burtă, frățióre!

La asta laudătură,
Bălescu capĕtă gură
(Cațavei-Bălesc-Iosif
La Achim e ginerit).

Și fluerând printre dînți
Sudue una de sînți.

Sfinții tĕi de socrule,
Socrule și porcule,
Dor' în burtă ai de cal
Poți băga, ori-ce amar!

Te-aș vedea de-ai fi ca mine,
Sprintinel, sĕc la plumâne,
Dac'ai bea precum beau eu,
Și de-ai mânca ca și eu?!

Acum alți doi sfinți preuți
Cu gândurile la buți,
Popii dela Sâmbăta
Prind și ei a disputa.

Popa Ion din Sâmbăta
Cu popa Achim ținea,
Ca c'un tată, ear' Mardan
Ținea cu ăst Sâmbătean.

Vĕdĕndu-se Cațavei
Singur, se ia după ei
Cu pietrii, cu bolovani,
Jócă-î Mărcuț, că's țigani!

Dar' popii s'au deșteptat
Și pe Bălescu l'au culcat
La pămĕnt, și-î da, și-î da,
Până-î eșia pomana.

De-atunci ómenii din Lisa
Și aia din Sâmbăta,
Se laudă la neveste
Că au preoți de poveste.

Ei nu știu, n'au ispitit,
La Xinaxariu n'au cetit
De unde-acești popi se trag,
Cum de nu mugesc și rag?

Dacă nu știu, le spun eu:
Când vrù bunul Dumneșeu
Porci și bivoli a crea
S'au uitat la Achim Popa.

Ear' când Dumneșeu a vrut
Și măgariul l'a făcut,
Tot mereu s'a înholbat
La Iosif când era beat.

Pe Ioan din Sâmbăta,
L'au născut preotésa
Popii George din Lisa
Într'o ȃi cu mărtina.

De-aci el atât de bine
Sémăná numai cu sine
La cértă și la gálcévă,
E-n zodia celor din stavă.

Jócă Mărcuțule bine
Se nu ne dai de rușine,
Cum ni-a dat acum un an
Protopopul Almășan.

Că el din Têrnava-de-sus
Geme mereu ca un urs,
Și scóte dela clerici
Bani mai mari și de cei mici.

El nici o „Resoluțiune“
N'o dă până nu îi pune
În mână bani numérați,
Dar' bani buni, nu bani stricați.

Cine vrea teologie
Ori baremi pedagogie,
Trebe se-'i numere iute
Cinci pachete de băncute.

Ca el, Mărcuț nu juca,
Că grozav ti deochia
Ci jócă cevași mai bine,
Lasă-l pe el în rușine.

Hop Marcule eac'așa,
Că-n Bănat-Varadia
Este-un dascál prea cinstit
George Fașlic e numit.

El bea și jócă la cărți
Până cade-n tóte părți,
Se mai cértă, se mai bate,
Până merge strîmb de spate.

Cu el nu te-n pretiní
Marcule, cât îi trăi,
Fără unde li vedea
Fă din șele șea și șea!

Și jócă una cu drag
La popa din Secușag,
La pater Samoilă
Ișfănescu feștilă.

Dar' jócă-'i ca un bărbat,
Că dênsul e supărat
După scumpa-'i porodiță,
Ce murí sugênd la țîță.

Uite, popa Samuilă
Avea-o țigană cu milă,
Carea cu dureri și chin
Făcù popii un copil.

Dar' copilu-afurisit
L'o pus n'aiba și-o murit,
Ear' de-atunci părintele
Își numérá ȃilele.

Și cum nu le-a număra
 Și cum nu s'a lamenta,
 Când scumpa lui porodiță
 Móre l'a țiganei țită!

Alt-cum tot în acel sat
 Din minunatul Bănat,
 Este și popa Costan
 Ișfănescu-bălăban.

El cu a lui găzdăriță
 Ađi-mâni a face jintiță
 Ori, fiind că ca-'i nevastă,
 Póte se-'i facă corastă.

Atuncea se vedeți traiu
 La popa Costan, nu vaiu,
 Cu jintiță și corastă
 Va da masă boeréscă.

Va aduce lăutari,
 Și-a chiema pe cei mai mari
 Se-'i goștéscă cu corastă,
 Pân' le-a crește-n frunte créstă.

Și ca un creștin curat,
 Și ca pop'adevêrat
 Pe mai mari 'i-a și aduce,
 Ca dragostea se nu-'i strice.

Că, de-'i strică dragostea,
 De-'i țipă găzdărița,
 Atuncea popa Costan
 Rămâne ca un bostan.

Apoi bostan de rămâne
 Nu mai trebe nici l'un căne,
 Ba, de-ntristat ce ar fi
 Nici la porci n'ar trebui.

Jócă dar', puiucul meu,
 Jócă și strigă mereu:
 Cine jócă și nu strigă,
 Facă-i-se gura strîmbă.

Cine bea, și nu se-mbată
 Uscă-'l Dómne, ca o spată,
 Cin' se-mbată și nu bea,
 Pune-mi-'l, Dómne, sub șea!

Popii cari se celibéză,
 Uple-'i Dómne, de călbéză;
 Ear' de ș'or ținea găzdoi
 Fă-'i Dómne, rîie pe oi!

Popii cari umblă-n procese
 Și-n crășmele nealese,
 Fă-mi Dómne, fă-'i măgari
 Sc-'i vindem pe la olari!

Hop, hop, hop, Marcule, hop
 Nu sărí tot într'nn loc
 Ci sari și prin Cernăuți,
 C'acolo catări ai mulți,

Cari s'au pus pe îngrășate
 P'a supușilor lor spate.
 Dintre ei apoi înhață
 Pe Topală și-'l învață

Ca se țină bine minte,
Că-i călugăr și părinte;
Să se țină de canóne —
Nu umble după cocóne.

Se postescă când e post
Și nu țină: „Pentru prost
„Este postul; ... eu cuminte
„Pot trăi și cu plăcinte,

„Cu plăcinte, cu fripturi

„Afumate

„Slăinite

„În unt scăldate

„Ferte, fripte

„Pe de-asupra beuturi

Că de-ar fi cum ține el,
Trebuie-ar singurel

Se postescă-n dulce-n post,
Că, vai Dómnă-îi prost.

Huiu-iu și trala, la,
Sări, Marcule, nu te da,
Că te-oi plăti cu bani grei,
Se-mi învêrți și pe Scurtei,

Pe Scurtei Stat-palmă-cot,
Cel fără lăcat pe bot.
Învêrte-l, că — vai sêracul —
Rêu 'și-a ruinat stomacul,

Cu Rosbraturi cu Biftecuri
Cu cafele și Pasteturi, —
Ce-î fac prândul, — și cu ouă
Câte nouedeci și nouă

La o cină ... hopsa, sa,
Sări, Marcule, nu te da!

Urzică Scandalografescu.

BCC Cluj / Central University Library Cluj

În speranța, că porumbilor celor fripți, preste puțin le vor crește aripile, ca se ne pôtă sbura în gură, maturul corp al alegătorilor români din Transilvania, Ungaria și Bănat, adunat la Sibiiu, a decretat de nou, și de astădată, pentru un period de 5 ani, pasivitatea. Dóuăzeci de ani ne-am uitat la cei-ce, mare parte din sudórea feței nóstre, se îmbuibă la masa luculică, dar' cel puțin, învrednicindu-ne Dumneđeu se mai trăim încă 5 ani, atunci ne vom afla în plăcuta pozițiune de a putea serba iubileul de 25 de ani, decând fii lui Arpad mănâncă fără saț, și noi ne uităm la ei înghițind gol.

Nu știi ce motive au avut matadorii nóstrii politici acum 20 de ani, când Marele Andreiu, urmând pe Christos în călătoria cătră Erusalim, a întrat călare pe măgar în Mercurea, de au decretat pasivitatea, dar' estan corifeii nóstrii politici, dela Csato până la Babeș, nu puteau decide alta.

Nu pentru-că estan, d'odată cu conferința electorală dela Sibiiu, s'a serbat și iubileul activității de 50 de ani al lui G. Bariț, și ómenii s'au convins, că dacă G. Bariț, dup'o activitate de 50 de ani, n'are nimica, ba e pasiv, nu se putea pretinde, ca națiunea română dup'o pasivitate abia de 20 de ani se fie activă.

Esperința e doică înțelepciunii, și lipsa capului se simte de regulă-n picioare, pentru-că scris este: Cel-ce n'are-n cap, acela are-n picioare. Avem esperința, că G. Bariț, dup'o activitate de 50 de ani e pasiv, și națiunea română dup'un traiu de 20 de ani din pasivitate, e tot pasivă. Care va se dîcă, atît activitatea, cât și pasivitatea, duc în statul ungar la asemenea rezultat la: „Deficit!“

Activitatea și pasivitatea mai au însé și alt rezultat comun: Nemurirea. Bariț prin activitatea sa de 50 de ani, a devenit nemuritor. Tot așa și națiunea română prin pasivitatea sa de 20 de ani, pentru-că, o națiune, care 20 de ani a fost în stare a se uita, înghițând gol, la cei-ce mănâncă, și banchetuesc la masa luculică, aceea nu mai móre! Nu pentru-că, din răbdări încă nime n'a căpétat catar de stomach, ear' întegritatea stomachului e alfa și omega vitalității omenești.

Pasivitatea s'a decretat de astădată în princip pentru toți Români din Transilvania, Ungaria și Bănat, dar' fiind, că la noi chestiunile de princip de regulă se leagă de cõda oportunității, conferința electorală din Sibiiu a decretat special pentru Bănățeni activitatea. S'a constatat adecă, că-n Bănat mai există încă niște cercuri electorale, în care Români, prin activitatea lor, nu s'au blamat încă până la nemurire, și față de acestia, conferința noastră electorală s'a aflat îndemnată a juca simplu rolul acelu tată, care a sfătuit pe feciorul său, dîcîndu-i: Dragul tatii, tu se nu te însori

cât vei trăi, dar' totuși odată poți proba, ca se te convingi, că sfatul meu a fost bun.

Ce rezultate ne vor arăta Bănățenii din activitatea lor după un period de 5 ani, nu știu. Destul, că toți orbii așteptă cu nerăbdare se le vadă. Eu din parte-mi țin la principiul domnului Maidan: Pentru niște activiști vegetariani din Bănat, nu călcăm odată cu capul unitatea atitudinii noastre politice în picior!

Semnificător e, că din Viitorității de odinioară singur Csato a participat la conferința electorală din Sibiiu. Ilustrisimii din tufă așteaptă — se vede — înlocuirea lui Tisza prin Schmerling sau Katkoff, și numai atunci își vor scoate nasul la iveală.

Csato, prin participarea sa la conferința electorală din Sibiiu, a dovedit, că nu e atât de corupt, ca consoții săi de odinioară. El, după ce s'a încercat în conferință se lege capul programei naționale de codă, și se bage autonomia Transilvaniei în bota dualismului, simțind tăria zidului unității naționale, și-a luat capul subțuoră și, închinându-se acelu zid, a votisat, în unanimitate națională, pasivitatea. De aceea se-și mai deschidă acum Dr. Grama gura și se mai dăcă, că Csato n'are inimă de român verde, că 'i-o astup cu dosa de tăbac, car' tăbacul îl bag tot în nas, ș'apoi strănute până l'a auđi surdomutul Silvestru din Vurpăr și-i va striga: Se-ți fie de bine.

În genere, eu sum mulțămît cu rezultatul conferinței electorale din estan dela Sibiiu, și-n special mă bucur, că membrii conferinței, prin autoritatea lor, au stabilit între Tribuna și Gazeta Transilvaniei stima și iubirea reciprocă. Asta s'a văđut și din declarațiunea lui Slavici, publicată-n numărul Tribunei dela 29 Aprilie, și reprodusă-n Gazeta Transilvaniei Nr. 95.

Aşa pentru viitor va domni între Tribuna și Gazeta Transilvaniei iubirea reciprocă amăsurat scripturei, care ține: „Iubește pe deapropoale tãu, cum te iubește el pe tine, și atunci sigur nu-l iubești!”

Era altcum și timpul suprem, ca foi atât de serioase, precum se pretinde dela Tribuna și Gazeta Transilvaniei, se nu ne mai facă nouă cestor dela Calicul atãta concurință!

Calicograme.

Budapesta 30 Maiu. Noroiul, ce Tisza l'a vãrsat preste câmpii, sate și orașe e flori în căciulă pre lângă glodul, în care înotă finanțele Ungariei!

BCU Cluj / Central University Library Cluj

Cluj 31 Maiu. Acel smintit, despre care scriau țiarele, că a fugit din casa nebunilor dela Sibiu, s'a aflat aici la redacțiunea lui Ellenzék ca redactor al rubricii: „Roman ügyek!”

Stan Pătitul.

În zilele trecute, fiind la târg de săptămână-n Sibiiu, am întîlnit pe Ilie Fómete dela noi, pe care-l cunosteți cu toți. Întîlnindu-l, de nu-mi da el „bunăđiua bade Stane“, treceam pe lângă el, ca pe lângă o ciuhă dintre hotară. Ilie adecă, e atît de sdrênțos, de-ți vine a crede, că toți câinii din Sibiiu au mușcat câte-odată din hainele lui, ear' pe cap pórta o pălărie domnescă înaltă de nu-i

veđi virful, și-ți vine să-l întrebi: Da până sus e tot cap, Ilie?!

Cum mai duci tu lumea Ilie? — îl întreb.

Mulțam de întrebare, bade Stane — îmi răspunde — o duc bine! Ce privește mâncarea, trăiesc mai mult din răbdări, dar' rachiu am cât îmi trebuie. De două luni, decând mă aflu-n Sibiiu, c'o pițulă găurită, beau în ori-care cârciumă o jumătate litră de rachiu, și fie-care cârciumar îmi dă pițula înapoi!

Cum se póte asta Ilie? — îl întreb.

Iată cum, — îmi răspunde Ilie. — Eu am în straiță două sticle de o jumătate litră, care sémână una cu cealaltă, ca ou cu ou. Una din aceste sticle o umplu cu apă, o pun în straiță lângă cea gólă, mă bag apoi în cea mai deăprópe cârciumă, scot sticla cea gólă, și cer o jumătate litră de rachiu. Cârciumarul îmi umple sticla cu rachiu, eu pun sticla-n straiță, apoi caut, scot pițula cea găurită și 'i-o dau. El îmi aruncă pițula înapoi dîcînd, că nu-i bună. Eu susțin că-i bună, și însuși o am căpétat dela alții, ear' altă pițulă n'am. Atunci cârciumarul cere se-i dau rachiul înapoi, eu scot sticla cea plină cu apă din straiță, 'i-o dau, el varsă apa în vasul cu vinarsul, îmi dă sticla, eu îmi iau ȓiua bună, și plec cu pițula cea găurită și cu sticla plină de rachiu mai departe! —

Da nu te-ai greșit vr'odată Ilie — îl întreb — se dai sticla cea cu rachiul înapoi?

Ba odată da — îmi răspunde — dar' atunci eram așa de beat, de nu schimbam cu popa Ghighimoc din Săcele!

Popa Colac cu popa Pupăză.

Colac: Ce ȳci tu sote la manifestul archisalaman-
derului Popea, publicat ȳn Tribuna Nr. 98 și 99 sub polecra:
O modestă declaraȳiune?

Pupăză: Slăbește-mă sote cu Popea! — Tu trebuie
se ști, că pe mine, când aud numai numele Popea, mă
prind frigurile confesionale, și gălbinaea cea vȳneta mi se
sălășluiește-n obraz!

Colac: Și pentru ce?

Pupăză: Mă, decând cu „Vechia Metropolie“, Blă-
jenii noștrii, nu se tem de ciumă, ca de Popea. — Ia tu,
spre pildă, cum se ia pelea de lup, pe Popea-n bătă, și

pleacă cu el cătră Blaj, și te vei convinge, că canonicii noștrii, de disperățione, sar care-n Târnava-mare, care-n cea mică!

Colac: „Vechia Metropolie“ sôte e din timpul, când era lupul cătăl. — „Modesta dechiarățione“ a lui Popea tracteză despre obrăznicia nóuei metropolii, și n'are nimica comun cu amețălile lui Atanasie-Vlădica. — Tu trebuie se ștí sôte, că Popea, pentru binele bisericii gr. or. e ađi în stare a trece la Sfânta Unire!

Pupăză: Cu archipîțigoi cu tot?

Colac: Cu cătăl și cu purcel! — Popea fără archipîțigoi, și cvargăl fără strepedi non datur!

Pupăză: Atunci eu îți spun sôte, că noi n'avem lipsă de archierei bancrotați, și de archipîțigoi desertați. Facev'e-ți voi oțat gr. or. din ei. — La noi archi-ovreii's moderni!

Colac: Ce-i cu tine ađi sôte? Eu îți dau: „Bună-điua Comșóe“, tu-mi răspunđi: „Mulg astă oae!“ — Eu te-am întreat: Ce đici tu la „Modesta dechiarățione“ a archimisletelui Popea, din Tribuna Nr. 98 și 99, și tu duci vorba, unde 'și-a dus mutul iapă!

Pupăză: Dacă chiar vrei se-mi cunoști părerea, atunci eu îți spun, că „Modesta dechiarățione“ a lui Popea, e o impertință ridicată la a treia potență a omni-impotinței archipîțigoești!

Colac: Pfiu sôte! — Așa vorbești tu de 'un bărbat, care a „încărunțit lucrând pe terenul și în interesul bisericii?“

Pupăză: Ce folos c'a încărunțit, și biserica, pentru care se laudă c'a încărunțit lucrând, a eșit — cum đice Scandalografescu — cu părul prin căciulă! :

Colac: Bine, bine, sôte — așa se fie cum đici tu, — dar' atâta trebuie și tu se concedi, că Popea nu mai putea

tăcea la învinuirile, ce 'i-se fac: »Că el cu archipîţgoii săi pòrtă nisuinţe de a surpa biserica şi a alunga, sau chiar a omorî pe metropolitul Miron!« — Popea a fost dator a dovedí lumii, că el cu archipîţgoii lui, din contră, au sprijinit pe metropolitul Miron; şi asta 'i-a succes prin publicarea programului archipîţgoilor, despre care, până acuma, lumea n'avea cunoştinţă. A mai arëtat apoi Popea până la ignoranţă, că nu el şi consoţii lui archipîţgoinicëşti, ci „alţii“ au lucrat şi lucră la nimicirea metropolitului Miron!

Pupăză: Sòţe! — Spune tu lui Popea, care de ochilari nu-'şi vede vírful nasului, sè nu se cşofeze atâta în a arëta lucruri, pe care lumea le vede fără ochilari! — Popea nu e în stare neci a alunga pe metropolitul Miron, neci a-l omorî. — Şi ce lipsă avea Popea şi archipîţgoii lui de Extravurştul programului archipîţgoesc, până-când statutul vostru organic vè învaţă cum se încărunţiţi pentru binele bisericii?

Colac: Ei sòţe, dar' Popea, prin programul archipîţgoesc, scos din tufe dup'un interval de 12 ani, arată, că el 'şi-a organisat archipîţgoii anume pentru sprijinirea metropolitului Miron în munca s'a pentru interesul — bine înţeles al bisericii!

Pupăză: Se-'i fie ruşine lui Popea de programul archipîţgoesc şi de sprijinul, cu care se laudă că 'l-a dat metropolitului Miron! — Mè, ce folos de sprijinul dat unui om, care nu lucră nimica?!

Colac: Folos nu-'i, dar, atâta stă, că după „Modesta dechiarăţiune“ Popea n'a făcut metropolitului Miron „oposiţiune sistematică“ — nu 'i-a pus bâta-n rôtă!

Pupăză: Ei şi ce folos, că Popea n'a împedecat p'un om, care nu lucră nimica?

Colac: Ai dreptate — neci asta nu-'i folos — însă Popea, provocându-se la acte publice, de care neci el n'are cunoștință, arată, că „alții“ pórta vina la tot rēul, ce 'i-se împuță lui!

Pupăză: Și cine-'s „alții“ aceia?

Colac: Asta Popea n'o spune!

Pupăză: Atunci spune-'i tu, sē-și ție pupăza modestelor declarațiuni. — Dacă Popea cunoște pe acei „alții“, care sânt cauza rēului în biserica vóstră, atunci are sfânta datorință a se suí pe cel mai înalt deal, și a striga cu voce înaltă, numele acelor rēi-facētori preste întregă archidiecesa, ca tótă lumea se-'i cunoască! — Mē, eu, în locul lui Popea, după-ce m'ași fi convins, că cauza bise-recii stă atât de rēu, cum tótă lumea știe, că rēu stă, pórte apoi metropolitul Miron ori „alții“ vina, numai întrebam, cine pórta vina? — ci-mi aruncam camilavca-n curtea metropolii, și, cu archipîțgoi cu tot, luam frunză-n buză și lumea-n cap! Pentru-ce sufere Popea atâta rēu în biserică? — Pentru-ca se tragă 3000 fl. la an, și archipîțgoii sēi de trei-ori atâta?!

Colac: Adecă nó, nó! — Și la voi în Blaj nu-'s tóte coșer! — De absolutismul lui Vancea mulți capetă a dóua-órá peri cărunți, și eu n'am auđit, ca vr'un canonic și fi sărit de disperațiune-n Târnavă!

Pupăză: Ei sóțe, dar', când ar governa Vancea-n Sibiiu, se ștí tu, că lui Cristea oři 'i-ar crește pēr pe pustă, ori vîrcolacii 'i-ar întuneca luna, și lui Popea 'i-ar sărí acțiunile institutului tipografic tot zdrențe din revereandă!

Colac: Slăbește-mē sóțe cu Vancea tēu, că, când îi aud de nume, mē prind frigurile antisemitice! — Pentru-ce Vancea cu voi e ultra-absolutist, ear' față de Ovrei humillimus servus servorum?

Pupăză: Pentru-că

Colac: Las' tu se răspundă opiniunea publică — eu acum trebuie se mă duc, c'a tras demult la biserică — adio!

Pupăză: Aolio! — ai mei vor fi și eșit din biserică, decând au tras!

Scânteii și cenușă din filosofia doctorului Amnariu.

Țipetele și vaetele ȃiarelor maghiare despre emigrarea Săcuilor în România sânt o dovadă mai mult, că soartea e cel mai nepărtinitor executor: Maghiarii ne mână pe noi în România, și ei se duc!

* * *

Fericit medicul, care, după-ce se mută într'un cuartir nou, stăpânul casei își scrintește piciorul!

* * *

Ȋiaristul genial, ca se fie bine înțeles, trebuie se scrie ici colea și prostii!

* * *

Creditul e ban. A avea credit este egal cu a avea bani. Ca cineva se bea o litră de rachiu, n'are lipsă de bani, dacă are credit. Credit și credință frați etimologici fiind, de sine se-nțelege, că cine are credit d'o litră de rachiu, are și credință d'o asemenea valóre, și fără mustrare de conștiință își póte schimba credința pentru rachiu!

Care va se Ȋică, credință, fie gr. or. ori gr. cat. nu face mai mult, decât o litră de rachiu. Și fiind-că, cu atâtea litre de rachiu poți câștiga atâtea credincioși gr. or. pentru biserica gr. cat., câți și credincioși gr. cat. pentru biserica gr. or. de aceea, la noi Români, cu tótă deosebirea confesională, nu există deosebirea de credință. Așa, cine are la noi credință numai cât un grăunte de muștar, acela nu numai póte muta munții, dar' póte bea în ori-care cârciumă până atunci, până când cârciumarul îi cere se-'și rěscumpere creditul cu bani, ear' dacă nu póte, îl dă din cârciumă pe stradă!

* * *

Apostolii cei vechi au murit pentru credință, cei noi trăiesc după credință!

* * *

Una din cele mai nobile vîrțuți omenești, e a cere bani împrumut, ca se-'ți poți plăti darea de venite!

Care a dat corfa?

— Domnișoră dragă, vă rog

— Mersi, domnul meu, sum angajată!

— Nu la joc, domnișoră dragă, dar' ședeți pe pălăria
mea cea nouă!

Țăranul precaut.

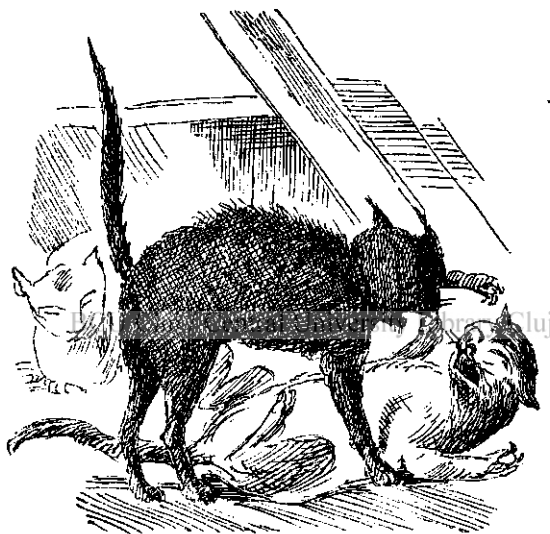

Țăranul: Rău ai căzut de pe cal, domnule! — mie, așa ceva, nu 'mi-se întâmpla!

Ofițirul: Ce, moșcule, tu știi mai bine călări decât mine?

Țăranul: Ba nu, dar' eu nu mă suiam pe bălaorul ăla de cal!

Presupunere motivată.

— Oare pentru-ce se mănca mâța cea bătrână mereu,
cu cotocul cel tinăr?

— Se póte, că-î e ginere!

Cinstiei-sale E. Campean preot în Varviz: Și Cinstia-ta ai fost atacat în Nr. 3 al Calicului pe basa șarlatanei corespondințe a lui I. Morariu din Rîpa-de-jos. Corespondința originală o am trimis părintelui gr. or. din Solovestru, care 'țio va comunica. Din parte-'mi pardon!

D-lui N. A. în A: 'Mi garantezi d-ta, că pe scriitorul notarului public nu-'l iubesc fetele în secret? Așa-î că nu! Eu din parte-'mi îți garantez că, dacă acel scriitor e totodată și Căscăl diplomat, numai bdey aceea-și pörtă nasul așa de sus, pentru-că-'i pute diploma. Dacă vrei se scriu, nu-'mi scrie despre scriitori, care posed diploma de a nu ștî se învețe pe alții a scrie!

Corespondentului din Cohalm: Mirciada e prea lungă pentru de a putea fi bună. Tivită nu đic ba.

D-lui Roșiescu, medicinist în Cluj: Próstă diagnosă ai făcut părintelui E. Moga din Apahida, care nu pătimeste de bóla, ce 'mi-ai cominicat. Eu, revocând atacul nemeritat, rog pe părintele Moga în numele D-tale de ertare.

D-lui C. B. în M: „Versul“ bun, continuă!

Mai multor domni: Dați-vě rînd, că nu ne ajunge spațiul. — Din anii 1881—1884 nu mai posedem exemplare complete. — Încercarea novelistică „Lae și Liță“ din anul 1882 o vom reproduce sau în unul din numerii viitori sau în calendarul Calicului pe 1888.

Abonați Calicul:

Pe al doilea semestru 1887 în condițiunile arătate-n fruntea foii.

Suprasolviri se primesc și se cuitează amăsurat tarifei de timbre scala II.

Cei-ce plătesc abonamentul Calicului regulat, pot rămânea cu darea statului datori.

Indiviților, de present insolvenți, le espedăm Calicul pe credit, dacă se obligă că, cel mult până-n 1 Octobree a. c., vor ajunge la acel grad al solvabilității, ca noi se nu rămânem în pagubă.

100

de indiviți pot abona Calicul din 1 Ianuarie a. c., pentru mai mulți, însă n'avem exemplare.

31

de inși nu ne-au trimis încă prețul pentru Calendarul Calicului din estan. Dela aceștia pretindem solvirea cu posta întorcândă. La din contră vom face cu toți preoții cunoscuți din colónele Calicului un maslu, și tóte vremile cele grele provăđute-n calendar, se vor pogorî asupra restanțierilor.

Reinoiți-vă abonamentul!

Administrațiunea Calicului.